

Zdaniem Komisji Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy 2006/112/WE w ten sposób, że zezwoliły podmiotom niebędącym podatnikami na przystąpienie do zjednoczenia podatkowego. Ponadto Królestwo Niderlandów uchybiło art. 11 tej dyrektywy w ten sposób, że nie zasięgnęło opinii Komitetu ds. VAT.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-188/10 DTL Corporación S.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 16 lutego 2011 r. przez DTL Corporación S.L.

(Sprawa C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: DTL Corporación, SL (przedstawiciel: adwokat A. Zuazo Araluze)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-188/10;
- uwzględnienie następujących żądań podnoszonych w pierwszej instancji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie R 767/2009-2;
 - zmiana zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L. wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5153325 „SOLARIA” (znak graficzny) i dopuszczenie tego znaku do rejestracji dla wszystkich usług zgłoszonych w klasach 37 i 42;
- obciążenie OHIM i innych stron, jeżeli wstąpią do postępowania i opowiedzą się przeciwko tym żądaniom, kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Uchybienia formalne w postępowaniu przed Sądem, które naruszają interesy skarżącej: wniosek o zawieszenie postępowania na podstawie art. 77 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem został całkowicie pominięty (art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).
- 2) Naruszenie przez Sąd prawa Unii: wyrok narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (¹) —

obecnie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 (²) — z uwagi na wyraźne stwierdzenie, że:

- a) będący przedmiotem sporu wspólnotowy znak towarowy jako całość jest zdominowany przez element słowny;
- b) wspomniany element słowny nie jest dominującym elementem zgłoszonego znaku towarowego jako całości;

Powyższa sprzeczność w sposób rozstrzygający wpływa na ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd (art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

(¹) Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

(²) Rozporządzenie z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 lutego 2011 r. — Luqman Ahmad Tarar przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-71/11)

(2011/C 130/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luqman Ahmad Tarar

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Inni uczestnicy: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht;

Der Bundesbeauftragte für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE należy interpretować w ten sposób, że nie każda ingerencja w wolność wyznania, stanowiąca naruszenie art. 9 EKPC, jest aktem prześladowania w rozumieniu wspomnianego przepisu dyrektywy, lecz że poważne naruszenie wolności wyznania jako podstawowego prawa człowieka zachodzi tylko wówczas, kiedy dotyczy jej zasadniczej sfery?
- 2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
 - a) Czy zasadnicza sfera wolności wyznania jest ograniczona do wyznawania wiary i uprawiania praktyk religijnych w przestrzeni domowej i sąsiedzkiej, czy też akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE może również polegać na tym, że uprawianie praktyk religijnych w miejscach publicznych w państwie pochodzenia stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia lub wolności fizycznej i z tego powodu wnioskodawca rezygnuje z tych praktyk?